

[Maisted]

Det er samtidig et falsk flertal, hr. Ivar Nørgaard mobiliserer imod denne EF-pakke. Hr. Ivar Nørgaard har selv sagt, at socialdemokratiet går ind for EF. Så er der et stort flertal i folketinget for, at man går ind for EF. Samtidig bruger hr. Ivar Nørgaard VS og SF til at få væltet EF-pakken, altså et falsk flertal imod EF-pakken, fordi enhver her i landet ved, at VS og SF ønsker, at Danmark skal træde ud af EF. Det er manipulation, det er vildledning, og det er misbrug af danskerne, og det er mistillid til deres dømmekraft.

Derfor er det indlysende, at masser af fagforeningsfolk ikke forstår en pind af, hvad socialdemokratiet er ude på i denne sag, for de kan nemlig klart og tydeligt se, at der ikke er et eneste positivt element ved at sige nej til EF-pakken, men de kan finde en masse positive ting ved at sige ja. Jeg synes, det er uheldigt, at hr. Ivar Nørgaard på grund af særlige politiske problemer i socialdemokratiet absolut skal bruge en sådan sag til at fremføre sine specielle synspunkter.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Så længe forretningsordenen ikke overskrides, må jeg desværre overlade til den enkelte at afgøre, hvilke parlamentariske udtryk der skal bevares for eftertiden.

Lenger (VS):

Efter det indlæg, som VS' ordfører, hr. Albrechtsen, er kommet med tidligere, vil jeg kort trække et par yderligere ting ind i debatten.

Den tidsperiode, som bliver til rådighed til debatten op til folkeafstemningen, er i forvejen alt for kort. Der er tale om en tidsperiode på mindre end en måned, men for en lang række grupper vil perioden blive endnu kortere. Det gælder mennesker, der bor i beskyttet bolig eller i privat hjem, og som siden 1977 har haft lejlighed til at stemme hjemme. De er nødt til at stemme tidligere end 27. februar, i mange tilfælde er de nødt til at stemme op til 14 dage før, for at kommunerne kan nå at imødekomme alle anmodningerne.

Det samme gælder en gruppe vælgere, som siden 1970 har haft en tilsvarende mulighed, nemlig indlagte på offentlige eller private sygehuse eller andre offentlige helbre-

delses- og plejehjem, med hvilke en kommunalbestyrelse har overenskomst, eller som er indsat i en af fængselsvæsenets institutioner. For dem bliver debatperioden også meget kortere.

Det er naturligvis grupper, som ikke tæller, alle de mere end 100.000 vælgere, der må forventes at brevstemme, men de udgør en væsentlig del, og set under en mere principiel synsvinkel kan antallet af vælgere, som får denne endnu kortere debatfrist, jo ikke være det afgørende; det afgørende må være princippet.

I den forbindelse vil jeg også gerne sige til hr. Niels Helveg Petersen, som var inde på formuleringerne i grundloven, at da man fastsatte disse tidsfrister på tolv til atten søgnedage i grundloven, havde disse grupper jo ikke nogen særstilling, som man kunne have i baghovedet. Det vil sige, at i en situation som denne, hvor man ikke kan være bundet af de frister, der er i grundloven, har man i hvert fald mulighed for at tage højde for, at der er nogle grupper, der i mellemtiden har fået en særstilling, som indebærer, at det er uheldigt med en meget kort debatfrist.

Det kommer så, at der er vælgere, som slet ikke får mulighed for at stemme. Det drejer sig især om søfolk, som ellers har haft en anerkendt særstilling helt siden folketingsvalgloven fra 1915. De kan ikke, som når det gælder folketingsvalg, stemme, før de tager hjemmefra; de kan heller ikke bare udfylde en stemmeseddel med et ja eller et nej til brug i en eventuelt kommende folkeafstemning uden at vide, hvad den i givet fald vil dreje sig om. I den forbindelse er det selvfølgelig ikke nogen tilstrækkelig løsning på problemet, at indenrigsministeren den 20. januar 1986 har rettet henvendelse til rederierne; der vil fortsat være en stor del af dette problem tilbage. Det vil der ganske vist også være, selv om afstemningen finder sted en måned senere, men det vil selvfølgelig være langt mindre, og der er vel egentlig ikke noget i denne sag, der haster. Når de øvrige EF-lande har imødekommet udenrigsministeren ved at skrive under allerede midt i februar og Danmark i værste fald alligevel først kan komme til at skrive under engang i marts eller april, kan det vel være ligegyldigt, om der går en måned fra eller til.